

Pyhäkön Lamppu

Helgedomens Lampa 2/2018

Todellista miehuutta etsimässä s. 6

Uusi äitiyslaki vie lapselta oikeuden isään s. 10

"Minä olen Hyvä Paimen" s. 11

VIISI VUOTTA

≡ JUHANA POHJOLA

Lähetyshiippakunta perustettiin 16.3.2013. Viisi vuotta on tullut täyteen. Se on silmänräpäys kirkon historiassa, mutta tuntuva askel meille. Jumalanpalvelus on ollut elämäniä ja seurakunta kotina. Missä nyt menemme?

Lähetyshiippakunnan työ etenee hyvin tilastojen valossa. Vuodesta 2013 seurakuntien määrä on kasvanut 28 % (25/32), jäsenten 32 % (1473/1952) ja kannatuksen n. 28 %. Vaikka kasvuvauhti on hidastunut, uusia pyyntöjä messujen aloittamisesta tulee edelleen. Erityisesti Pastoraali-instituuttimme kurssien seurauksena seurakuntaa palvelevien paimenten määrä on kasvanut 43 % (37/53) ja työntekijöiden 24 % (21/26). Tilastot antavat yhden kuvakulman, mutta tärkeämpi kysymys on, miten vastuunkantajamme ja työntekijämme jaksavat. Olemmeko löytäneet sopivan vauhdin työn kehittämisessä, ettemme liialla nopeudella näänny? Onko alkuinnostuksen jälkeen löydetty kestäviä toimintamalleja, jotta tehtäviä seurakunnissa osataan jakaa, vapaaehtoisia tukea ja uusia sekä nuoriamme kutsua mukaan palvelemaan lahjoillaan?

Lähetyshiippakunta on opetellut toimimaan yhdessä. Hiippakunnan toimielimet ovat osoittautuneet toimiviksi. Eri työaloilla kuten kasvatus-, nais- ja miestyössä on otettu harppauksia eteenpäin. Paljon on tehty kansliassa taloushallinnan ja tiedottamisen puolella. Julkaisusaralla on luotu perustaa julkaisemalla Luterilaisia virsiä, Katekismus ja Sano vain sana -hartauskirja. Varmasti moni asia on vielä vaiheessa ja kunkin kärsivällisyyttä vuorollaan koetellaan. Suuri Pyhän Hengen lahja on kuitenkin, että olemme kulkeneet yhdessä piisпамme johdolla. Hiippakuntajärjestykseen otettu katkelma Tunnustuskirjoista on aina ajankohtainen: ”Samoin kuin kaikissa

perhekunnissa ja kaikissa yhteisöissä yksimielisyyttä on ylläpidettävä keskinäisellä palvelemisella eikä rauhan tilaa voida säilyttää, elleivät ihmiset peitä toistensa virheitä ja anna niitä anteeksi, samoin Paavali tässä säättää, että seurakunnassa tulee vallita rakauden, joka pitää yllä yksimielisyyttä, suvaitsee tarpeen vaatiessa veljien tavallista hankalampiakin tapoja ja katsoo läpi sormien pienehköjä erheitä, jottei kirkko hajaantuisi lahkoiksi.” (Apol. IV)

Lähetyshiippakunta on piirtynyt esiin luterilaisena kirkkona Suomessa. Useat tunnustukselliset luterilaiset kirkot ympäri maailma ovat löytäneet meissä sisarkirkon. Yhteisen tunnustuksen pohjalta olemme solmineet useita kirkollisia yhteyksiä aina Kanadaa myöten. Olemme aloittaneet yhteyden rakentamisen Suomessa toimiviin itsenäisiin luterilaisiin seurakuntiin. Tämä siltojenrakennusprosessi jatkuu hyvässä vauhdissa. Se näkyy myös siten, että saamme läheltä ja kaukaa eri luterilaisista kirkoista ja järjestöistä pyyntöjä tulla auttamaan erityisesti pastorikoulutuksessa.

Suomessa kirkoksi esiin piirtymisemme on myös näkynyt. Yhä useampi on tullut seurakuntiimme kysymyksen kanssa: ”Tarvitsen ruokapaikan ja etsin valtakirkolle vaihtoehtoja luterilaista kirkkoa.” Toinen tekijä on ollut media-myrskyn hiljentyminen. Se on signaali siitä, että elämme itsenäisesti valtakirkon vierellä, emme enää sen sisäisissä kamppailuissa. Vaikka monet siteet yhdistävät Suomen evankelis-luterilaisen kirkon perintöön ja ystäviin sen hengellisissä liikkeissä, valtakirkon viimeisen viiden vuoden hengellinen syöksykierre on vain vahvistanut: Lähetyshiippakuntaa tarvittiin! On suuri vapaus ja lepo, kun ei tarvitse jatkuvasti tasapainoilla kirkollisten vallanpitäjien kanssa elintilasta ja

kamppailla omassatunnossa, miten totuus ja valhe saadaan elämään sovussa rinnakkain. Toki hengellinen taistelu seurakunnissamme ja meissä kussakin jatkuu.

Varsinainen kysymys on kuitenkin aina työmme ytimessä. Mikä on hengellinen pulssimme? Elämmekö itse Raamatun sanan alla? Lyövätkö seurakunnissa sydämet samaan tahtiin Isän armosydämen kanssa? Onko Jeesus ja hänen sovintoverensä julistettu niin lähelle ja jaettu niin alas, että arinkin saa omistaa armon ei vain välillä, vaan jokaisessa messussa ja kaikissa tilaisuuksissa? Kaikki muut vaikeudet kestämmekö, mutta emme kestä ilman sanomaa syntisten Vapahtajasta!

Ylösnousseen Herran lupaus kirkolle kantakoon meitä tulevinakin vuosina: ”Katso, minä olen avannut sinun eteesi oven, eikä kukaan voi sitä sulkea; sillä tosin on sinun voimasi vähäinen, mutta sinä olet ottanut vaarin minun sanastani etkä ole minun nimeäni kieltänyt.” (Ilm. 3:8)

EERO KAUMI VIHITTIIN PAPIKSI

SEBASTIAN GRÜNBAUM MARIA HIETAHARJU

Turussa sunnuntaina 4.3.2018 Eero Kaumi vihittiin pyhään paimenvirkkaan asiankuuluvien menoin. Vihkimisen suoritti piispa Risto Soramies. Piispaa avustivat hiippakuntadekaani Juhana Pohjola sekä pastorit Sakari Korpinen, Markku Sumiala, Kalle Väättäinen ja Sebastian Grünbaum. Pyhän Paavalin luterilaisen seurakunnan jäsenet vastasivat pappisvihkimyksen käytännön järjestelyistä todella ihailtavalla tavalla. Paikalla oli runsaasti seurakuntaa eri yhteyksistä. Ja ei varmasti ole väärin ajatella, että väenpaljous johtui pitkälti siitä runsaasta määrästä ihmisiä, jotka tuntevat Eeron. Vihkimisen jälkeen luvassa oli päiväjuhla ja sitten yhteinen päivällinen.

VIRKA ON OSA JUMALAN VASTAUSTA LANKEEMUKSEEN

Piispa Soramies saarnasi Jumalan sanan valkeudesta tämän pahan maailmanajan keskellä. Hän korosti sitä pohjatonta turmelusta, joka meissä kaikissa on syntyä, joka vääristää ihmisen koko olemuksen ihmisten elämäntalintoja myöten. Kaiken tämän keskelle tulee kuitenkin Herramme Jeesus Kristus armahtaen ja antaen syntejä anteeksi. Piispa painotti, että Eeron vihkimys on osa Jumalan vastausta ihmisen pahuuteen ja langenneisuuteen. Pelastaakseen langenneet ihmiset Jumala lähetti Poikansa ja lähettää apostolisen viran edustajia antamaan syntejä anteeksi. Pappi ei ole kutsuttu kuuntelemaan oman sydämensä ääntä tai

julistamaan sitä, vaan Jumalan sanaa ja hänen totuuttaan ja armoaan.

Juhana Pohjola kertoi puheessaan Eeron eri elämänvaiheita ja historiaa Jumalan valtakunnan palveluksessa. Hän totesi moneen kertaan, kuinka uskomattoman suuren määrän ihmisiä Eero on vuosien aikana oppinut tuntemaan ja kuinka monta eri ihmistä hän on saanut palvella.

HERRA KÄYTTÄÄ PAIMENEN PERSOONALLISUUTTAKIN

Useimmat puhujat korostivat puheissaan, kuinka Jumala varjelee julistajan itsensä sen evankeliumin kautta, jota

hän julistaa. Pastori Sakari Korpinen tiivistä tämän ajatuksen sanoilla: ”Käytä itse suurella hartaudella armovälineitä, että omassatunnossasi olisi Jumalan kaikkea ymmärrystä ylempi rauha, sillä Herra on voittanut maailman.”

Yhteinen näkemys ja painotus oli myös kaikilla puheen pitäjillä, että Eerolla on aivan ainutlaatuinen persoonallisuus. Tämä on jotain mitä Herra käyttää – viranhaltijan ei tarvitse muuttaa itseään, vaan hän saa olla Herransa käytössä kaikkine lahjoineensa, joita Herra on antanut.

Toivomme runsasta Jumalan siunausta ja iloa pastori Eeron viranhoitoon.

Eero Kaumi vihittiin pyhään paimenvirkkaan apostolisen perinteen mukaisesti Jumalan sanalla ja kättenpäällepanolla.

Tuore pastori Eero Kaumi tervehtii läsnä ollutta seurakuntaa.

Pyhäkön lamppu 2/2018

- 2 Pääkirjoitus
- 3 Utisia
- 4 Mitä tarkoittaa olla mies?
- 6 Todellista miehuutta etsimässä
- 8 Mooses ja pronssikäärme
- 9 Pääkaupunkiseudun miestyö
- 10 Uusi äitiyslaki vie lapselta oikeuden isään

”Eikä Jumalan lamppu ollut vielä sammunut” 1. Sam 3:3

- 11 ”Minä olen hyvä paimen”
 - 12 Den Kristna tron står och faller med Kristi uppståndelse
 - 13 Viktigt att ha ett tryggt andligt hem - Intervju med John Lasén
 - 14 Meri-Lapissa messuyhteisöstä seurakunnaksi
 - 15 Hartaus
 - 16 Odotukset täytyivät Forssassa
- Kannen kuva: Viktor Vasnetsov - God Son

MITÄ TARKOITTAÄ OLLA MIES?

≡ KARI PUUSTINEN

Millainen minun tulisi olla miehenä, aviomiehenä ja isänä? Tuo oli polttava kysymys kuopiolaiselle Sami Gråstenille vuonna 2004 avioliittoleirin jälkeen. Sekä leiri että sitä ennen luettu Harville Hendrixin kirja olivat avanneet kokonaan uuden näkymän; paha olo ja huononmuuden tunne eivät johtuneetkaan huonoudesta, vaan niillä olikin yhteys lapsuuteen, jota Sami ei ollut aiemmin ymmärtänyt.

Samin isä ei ollut koskaan tavannut omaa isäänsä. Vaikka Samilla olikin isä, jossakin mielessä isä kuitenkin puuttui. Sami oli lapsena paljon äitinsä kanssa isän ollessa työmatkoilla ja tärkeät keskustelut elämästä isän kanssa jäivät käymättä.

- Jotenkin minulla oli aina ollut sellainen olo, että minun on selvitävä itsekseni. Isä kyllä oli elämässäni ja harrastuksissani paljon mukana. Ollessani vanhempi hän totesi kerran, ettei ollut halunnut tehdä päätöksiä elämäni suunnasta, vaan on halunnut antaa minun tehdä itse omat valintani. Kunnioitan sitä, ajatus oli hyvä. Harmi vain, ettei se toimi. Ilman vanhempien opastusta jäin tyhjän päälle. Minusta tuli hyvin epävarma.

- Äidin kanssa kasvaminen vei minun liian syvälle naisten maailmaan. Opin etsimään liian paljon hyväksyntää äidiltä. Murrosiässä minusta tuntui vaikealta päästä mukaan miesten joukkoon, tuntui etten yllä sinne. Kun tytöt alkoivat kiinnostaa, kuuntelin tarkasti, mitä he puhuivat pojista ja koetin parhaani mukaan mukautua siihen, millainen uskoin heidän haluavan minun olevan. Mutta vaikka yritin olla mukava ja kiltti, se ei näyttänyt tekevän vaikutusta, Sami naurahaa.

- Etäisten tai poissaolevien isien myötä vääranlainen kiltteys on iso ongelma ikäisieni ja nuorempien miesten keskuudessa. Kun isä ei ole näyttämässä mallia ja vetämässä mukaan miesten

maailmaan, pojan maailmasta tulee naisten maailma, Sami harmittelee.

- Osa pojista vastustaa sitä, ja heistä tulee aggressiivisia. Suurempi osa kuitenkin mukautuu parhaansa mukaan, mutta luopuu samalla isosta osasta maskuliinisuttaan.

SEURAKUNNAN TULISI PITÄÄ ESILLE RAAMATUSTA NOUSEVAA MIEHUUTTA JA NAISEUTTA

Tämän päivän Suomessa käsitystä mieheydestä ja naiseudesta haastetaan voimakkaasti. Seurakunnan, jos minä, tulisi pitää esillä tervettä mieheyttä ja naiseutta.

- Viime vuosina luomiskertomus on tullut minulle tärkeäksi. Se on oikea aarreaitta siitä, millaiseksi miehuus ja naiseus alun perin tarkoitettiin. Jumala asetti miehen perheen papiksi ennen naisen luomista. Tämän vuoksi miehen tehtävänä on olla päävastuussa perheen hengellisestä elämästä.

Maskuliinisia miehiä tarvitaan kipeästi seurakunnissa ja yhteiskunnassa. Terve maskuliinisuus on aina positiivinen voima. Tämä on ongelma meidän naisellistuneessa kulttuurissamme, jossa pojat kasvavat yhä enemmän naisten kanssa, kun isät ovat poissa tai eivät osaa antaa pojalleen maskuliinista mallia miehuudesta. Isän tehtävä on antaa jalo näky maskuliinisuudesta. Ilman sitä pojalle jää vain poikamainen näky miehuudesta, ja se on harvoin kovin ylevä.

- On isän tehtävä opettaa poikia ottamaan harkittuja riskejä ja johtamaan uhrautuvasti muiden hyväksi. Sen tehdäkseen isien itsensä tulee olla maskuliinisia ilman anteeksipyyntöä. Isän täytyy liittyä lapsiinsa. Jos he eivät ole läsnä tai ovat etäisiä, pojat eivät opi mitä on olla mies, Sami toteaa.

- Samalla myös seurakunnan tulee pitää esillä esimerkkiä Jeesuksesta. Jeesus oli mies. Hän ei ollut liioitellun maskuliininen, mutta ei hän myöskään

ollut yhtään sen vähempää kuin maskuliininen, vastakohtana sille lempeälle kiiltokuva-Jeesukselle, joka ei tekisi pahaa karpäsellekään.

- Seurakunnan tulisi korjata tämä kuva Jeesuksesta, jotta hän ei vaikuttaisi satuolennolta. Sillä tavoin, että miehet voisivat saada hänestä miehen mallin. Jeesus ei ollut kiltti, mutta hän oli hyvä. Siinä on todella iso ero. Hän osasi asettaa terveitä rajoja ja puolustaa itseään mutta samalla oli valmis uhraamaan oman mukavuutensa ja oman elämänsä.

MIEHEN KILTTEYS VOI MUODOSTUA ONGELMAKSI

- Kiltteys ja mukavuus ovat isoja ongelmia miehille, jotka tulevat samalaisesta taustasta kuin minä. Vaikka kiltteys ja muiden miellyttäminen voivat ulospäin näyttäytyä positiivisina asioina, ne peittävät alleen todellisen persoonan. Kiltteys on monesti epärehellistä. Eikä kiltteys toimi varsinkaan avioliitoissa.

- Kiltti mies saattaa ensi alkuun vaikuttaa herkältä. Ennen pitkää nainen kuitenkin väsyä kilttiin mieheen, sillä kiltti mies sysää vastuun naisen niskoille eikä uskalla johtaa. Kiltin miehen sijaan naiset haluavat maskuliinisen miehen. Terve maskuliinisuus on sitä, mikä miehessä viehättää naista. Ja terve maskuliinisuus on sitä, mitä perheet kipeästi tarvitsevat. Maskuliininen mies kantaa vastuun perheestään ollen sen palveleva johtaja. Näin mies mahdollistaa parempaa elämää läheisilleen.

Panokset ovat tänä päivänä kovat, kun puhutaan pojistamme. Tämä aika, jota elämme, muovaa heitä voimakkaasti. On isien ja seurakunnan miesten tehtävä yhdessä kutsua heidät miesten maailmaan ja ohjata heidät jaloön miehuuteen, joka on valmis antamaan itsensä muiden hyvinvoinnin vuoksi. Tämä on myös tärkeä kysymys

Sami Gråsten on löytänyt terveen maskuliinisuuden positiivisena voimana.

Lähetyshiippakunnan seurakunnissa. Miten me vedämme nuoret pojat mukaan miesten yhteisöihin?

- Yksi iso puute nykyisessä ajassamme on, että meiltä puuttuvat yhteydet sukupolvien välillä, emmekä osaa arvostaa riittävästi sitä elämänskokemusta, jota vanhemmilla ihmisillä on. Samaan aikaan monet nuoret miehet ovat yksinäisempiä kuin ehkä koskaan ennen ja kaipaivat kipeästi vanhemman miehen elämänskokemusta ja rohkaisua elämäänsä. Seurakunnassa, jos missä, olisi vanhempien miesten luontevaa liittää itsensä ystävyyssuhteissa nuorempiin miehiin ja sijoittaa elämän

tuomaa viisautta nuorempiin miehiin. Eikä se vaadi sitä, että elämässä olisi pitänyt onnistua hyvin; epäonnistumisissakin on valtava pääoma, jotta nuorten miesten ei tarvitse käydä kaikkia samoja kuoppia läpi.

- En usko, että on olemassa itse tehtyä miehuutta. Todellinen miehuus tulee aina vanhemmalta mieheltä nuoremmalle. Jumala on suunnitellut tämänkin viisaasti. Tällä tavoin nuorempi mies saa itsevarmuutta vanhemman miehen elämänskokeemuksesta ja vanhempi mies mielekkyyttä ja tärkeän tarkoituksen elämälleen silloinkin,

kun elämä muuten alkaa kapenemaan ikääntymisen myötä.

MATKA KOHTI AITOA MIEHUUTTA

Kymmenen vuotta sitten Sami kertoo olleensa tilanteessa, jossa tiesi millainen mies ei ainakaan halua olla. Mutta mitä ottaa siihen tilalle?

- Ajattelin kuitenkin, että täytyyhän jonkun tietää, mitä tarkoittaa olla mies. Luin paljon ja etsin tietoa Internetistä. Erään kerran löysin amerikkalaisen pastorin miehille luoman materiaalin, joka oli vastaus juuri siihen, mitä etsin. Kirjoitimme tuohon seurakuntaan ja saimme luvan kääntää ja käyttää tuota materiaalia.

Materiaalia jouduttiin muokkaamaan joiltakin osin kirjoittajan edustaessa Amerikan evankelikaaleja. Opetusta uskonvanhurskaudesta ja armonvälineistä selvennettiin Raamatun ja luterilaisen tunnustuksen mukaan. Mies saa kulkea matkaa kohti aitoa miehuutta armahdettuna syntisenä.

- Tuo materiaali iski kuin miljoona volttia. Sen jälkeen minun ei ole enää tarvinnut miettiä, mitä tarkoittaa olla mies tai mitä minulta miehenä odotetaan. Oppimani soveltamista käytäntöön saan opetella lopun elämäni jo senkin takia, että elämäntilanteet vaihtuvat. Mutta suunta on selvä.

Ensimmäinen miesten ryhmä aloitti Kuopiossa vuonna 2010. Toistakymmentä miestä kokoontui yhteen 24 viikon ajan maanantaiaamuisin kello 6.

- Olihan se aika haastava aika, Sami naurahtaa.

- Päätimme kuitenkin muiden materiaalia käyttävien miesryhmien tavoin, että jos miehet haluavat olla parempia miehiä, se tehdään miesten kustannuksella, ei perheiden. Käytännössä aamuaika ei kuitenkaan osoittautunut hyväksi valinnaksi pienten lasten aamutoimien jäädessä perheiden äitien harteille.

- Aloitimme taas aineiston läpikäyntiä Kuopiossa viime syksynä. Tällä kertaa myös videoimme alustuksen muiden seurakuntien käyttöön, jotta ryhmien perustaminen olisi muuallakin mahdollisimman helppoa. Mikäli tällaisen miestenryhmän haluaisi omaan seurakuntaan, kannattaa asiasta olla yhteydessä omaan pastoriin.

TODELLISTA MIEHUUTTA ETSIMÄSSÄ

≡ ANTTI LEHRBÄCK LUCAS CRANACH VANHEMMAN MAALAUUS / WIKIMEDIA COMMONS

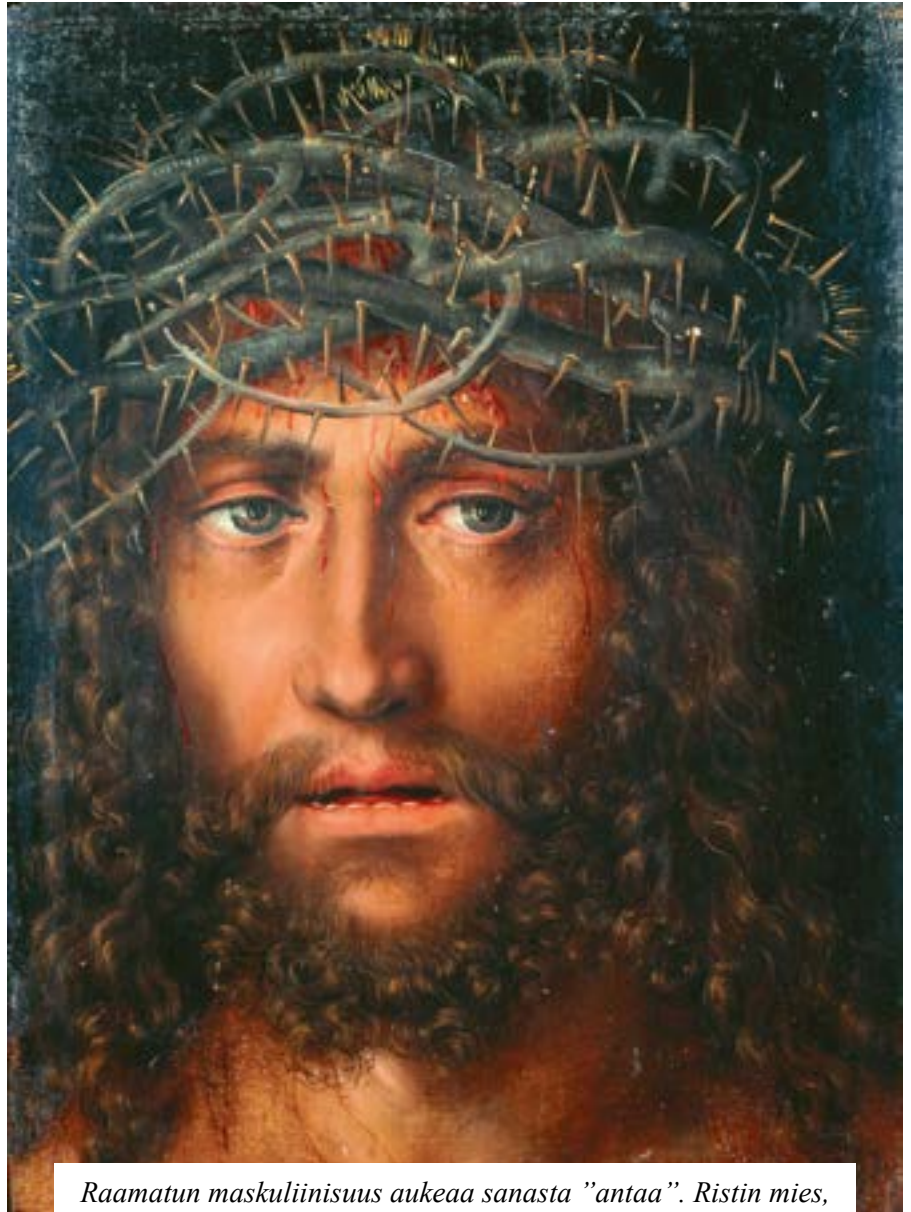
Jos sinun pitäisi valita Raamatusta yksi kohta, joka kuvaa parhaiten oikeanlaista miehuutta ja maskuliinisuutta, minkä valitsisit? Olisiko se Daavid Goljatia vastassa? Mooses sauvoineen faaraon edessä? Simson hiuksineen filistealaisia tuhoamassa? Elia Baalin profeettoja vastassa ja heistä jokaisen tappamassa vai jokin muu Vanhan testamentin sankaruutta tiheä kuva kohtaus?

Raamatun kontekstissa miehuus ja maskuliinisuus liittyvät usein juuri hengelliseen tai fyysiseen sodankäyntiin. Antiikin ajoista lähtien miehisen sankaruuden osoittamisen paikka on ollut juuri taistelukentällä. Keskiajan ritari-ihannetta on kuvattu sanonnalla: ”Sankaruus etsii toteutumistaan.” Jo pienissä pojissa näkee tätä taistelijan ja seikkailijan luontoa, jossa sankaruus etsii toteutumistaan.

KURJA LISTA AADAMIN POJISTA

Yhden määritelmän mukaan maskuliinisuus tarkoittaa ominaisuuksia, käyttäytymistä ja rooleja, jotka yleensä liitetään miehen sukupuoleen. Millaista siis on Raamatun kuvaama oikeanlainen maskuliinisuus?

Raamatusta löytyy nimittäin paljon esimerkkejä myös vääränlaisesta miehuudesta, jossa näkyy selvä ristiriita sankaruutta etsivien luontaisten ominaisuuksien ja varsinaisen käyttäytymisen välillä. Kateellinen ja epäuskoinen Kain tappamassa veljeään. Aabraham kieltämässä faaraon edessä kauniin Saaran olevan vaimonsa, koska pelkää oman henkensä puolesta. Jaakob huijaamassa siunauksen isoveljeltään. Loot viivyttelössä Sodomasta lähtöä enkelien häntä hoptaessa. Elia toivomassa kuolemaa masentuneena ja väsyneenä luolassa. Daavid ahmimassa silmillään alastonta toisen miehen vaimoa. Jaakob ja Johannes ehdottamassa tulta taivaasta tuhoamaan samarialaisen kylän kostoksi Jeesuksen torjumisesta. Juudas

Raamatun maskuliinisuus aukeaa sanasta ”antaa”. Ristin mies, Jeesus Kristus, kärsii ja antaa henkensä toisten puolesta.

kavaltamassa Jumalan Poikaa rahan ahneuden ajamana.

Mikä näissä vääränlaisen maskuliinisuuden esimerkeissä on yhteistä? Itsekeskeisyys, oma etu, passiivisuus hengellisessä taistelussa, pelko, kuvitelma oikeassa olemisesta ja siten oman asiansa ”miehinen” eli jääräpäinen ajaminen, vaikka itse Jumalaa vastaan. Lista Aadamin pojista ja vääränlaisesta maskuliinisuudesta on

surullisen pitkä ja tavoittaa myös meidät ja aikamme miehet.

AADAMIN TIEDELLINEN KOE

Antisankaruutta löytyi myös itse ensimmäisestä miehestä, Adamista. Jumala oli asettanut hänet olemaan naista varten myös hengellisissä asioissa, mutta kun Eeva kävi keskusteluun saatanaan kanssa, mies oli hiljaa. Adam oli kyllä läsnä, kuten Raamattu

todistaa, mutta hän ei ollut oikealla tavalla ”läsnä”.

Man up -kirjan kirjoittanut Jeff Hemmer on todennut, että seuratussa naisen ja sielunvihollisen keskustelua Aadam suoritti ensimmäistä tieteellistä koetta. Tutkimuksen tarkoituksena oli selvittää, pitääkö Jumalan sana todella paikkansa – annetaan naisen syödä ensin ja katsotaan, kuoleeko hän, niin kuin Herra oli sanonut. Empiirisen kokeen tulos oli: ”Nainen jäi henkiin, minäkin voin siis maistaa.”

Montako tieteellistä koetta miehet ovat tehneet naisilla esi-isänsä esimerkkiä seuraten? Ei ole vaikea nähdä yhteyttä myös naispappeuden hyväksynnän ja Aadamin tekemän kokeen välillä.

USKOLLINEN MIES MUURINAUKOSSA

Raamatusta löytyy kuitenkin ainakin yksi Aadamin poika, josta on maskuliinisuuden esikuvaksi. Hän on mies, jolla ei ole Raamatussa yhtään vuorosanaa. Minun valintani Aadamin pojista miehuuden ja maskuliinisuuden esikuvaksi olisi Jeesuksen isäpuoli Joosef. Mies, joka sai yllättäen nähdä kihlattunsa olevan raskaana ja päätteli, että Maria oli pettänyt häntä. Miten olisi toiminut vääränlainen maskuliinisuus? Tehnyt naisen elämän hankalaksi ja etsinyt tilaisuutta koston? Olisi helppo nähdä nykymies pullo kädessä baaritiskillä tai kotona. Mutta mitä tekee Joosef? Hän kävi varmasti läpi tunnemyrskyn ja valtavat pettymyksen tunteet. Matteus kertoo, että Joosef aikoi kuitenkin jättää Marian salaa, koska ei halunnut saattaa häntä häpeään.

Joosef oli hurskas, ja oikeanlaiseen hurskauteen kuuluu laupeus ja oikeudenmukaisuus. Oikeus ei tarkoittanut Joosefille vain rangaistusvaatimusta, vaan myötätuntoa heikkoja ja uupuneita kohtaan. Hän olisi voinut ajaa Marialle Jumalan sanan mukaista kuolemantuomiota. Sen sijaan Joosef halusi, että Maria kärsii mahdollisimman vähän. ”Petettynäkin” tästä miehestä löytyy myötätuntoa toisia kohtaan.

Kun enkeli oli unessa ilmoittanut Joosefille, että Maria oli raskaana

Pyhästä Hengestä, Joosef ymmärsi, että jos hän jää syntyvälle lapselle isäpuoleksi, hänet leimataan avionrikkoksi. Tässä näemme lisää oikeaa maskuliinisuutta. Joosef suostuu siihen muurin aukon kohtaan, johon Herra haluaa hänet asettaa, vaikka siitä on hänelle seuraamuksia. Hän sitoutuu aviomieheksi Marialle ja isäpuoleksi Jeesukselle antaen itsensä suojelemaan naista ja lasta ja olemaan heitä varten.

RAAMATUN MIEHEKKÄIN HETKI

Joosefin kautta alkaa avautua oikeanlainen Raamatun miehuus ja maskuliinisuus, jota myös oma aikamme etsii ja hapuilee. Se ei ole itseään varten olemista eikä sitä kuvata sanalla ”ottaa”, vaan Raamatun maskuliinisuus aukeaa sanasta ”antaa”.

Paavali esittelee 1. Korinttolaiskirjeen 6. luvussa listan niistä, jotka eivät peri taivasten valtakuntaa. Yksi luettelon sanoista kuvaa miestä, joka on *malakos*. Se tarkoittaa poikaa tai miestä, joka antautuu homoseksuaaliseen suhteeseen miehen kanssa. Jeff Hemmer huomauttaa, että sanaa käytettiin myös roomalaisista sotilaista, jotka eivät enää suojelleet toisia, vaan itseään. Heidän tavoitteenaan oli mukava ja suojeltu elämä itselle. Vuoden 1776 Bibliassa *malakos* on suomennettu sanalla ”pehmeä”. Todellisen miehuuden ja antamisen vastakohta on siis itsekeskeinen, itselleen hyvää oloa ja eloa varmisteleva vääränlainen pehmeys.

Vääränlaiselle pehmeydelle on olemassa myös täydellinen vastakohta, josta Joosef oli vain varjokuva. Mistä siis löytyy Raamatun miehekkäin ja maskuliinisin kuva? Sieltä, missä oli todellisen *antamisen* ja toisia varten olemisen hetki. Pitkäperjantai ja ristin mies! Jeesus sanoi Johanneksen evankeliumissa, että Isä rakastaa häntä, koska hän *antaa* henkensä; ”ei kukaan sitä minulta ota, vaan minä *annan* sen itsestäni” (Joh. 10:18). Jeesus on todellinen antaja ja mies, joka ei elänyt itseään varten niin kuin *malakos*.

MITEN MIEHET SAADAAN KIRKKOON?

Miesten kato jumalanpalveluselämästä ja kirkkojen naisistuminen on mietityttänyt kristillisiä kirkkoja jo useamman vuosisadan ajan. Kysymys on edelleen ajankohtainen ja tärkeä. Miten saada miehet takaisin kirkkoon? Pitämällä motoristikirkkoja, pienlennokkikirkkoja, järjestämällä seurakunnan nyrkkeilyiltoja tai monsteriautosunnuntaita? Kaikkea miehistä saa seurakunnan toiminnassa olla, mutta se ei ole oikea vastaus. Ei edes se, että saarnataan kristillisyydestä hengellisenä sotana ja taisteluna.

Ainoa asia, joka vetoaa miehiin, on hän, joka tekee miehistä miehiä, Herra Jeesus Kristus. Todellisen miehuuden ja koko kristillisyyden ainoa toivo on, että saarnataan yhä uudestaan miehekkäimmästä ja maskuliinisimmasta maailmanhistorian hetkestä, kun Jeesus kallisti päänsä ristillä ja *antoi* Henkensä.

Miehistä voi tulla miehiä ja miehet voivat palata kirkkoon ja Herran tar koittamiin muurinaukkoihin vain, jos ristin miestä saarnataan uskollisesti. Vain se asettaa miehuuden ja naiseuden luomisjärjestyksen mukaiseen ja niille tarkoitettuun keskinäiseen suhteeseen, rinnakkain: erilaisina, Herran edessä tasa-arvoisina ja toisiaan varten.

SANKARUUS ETSII TOTEUTUMISTAAN

Vääränlainen ja itsekäs pehmeys ei tunnusta rikkomuksiaan, mutta oikeanlainen miehuus ja rohkeus tunnustaa ne ja jättää ne Jeesuksen anteeksiantamuksen veren puhdisttavaksi. Miehet voivat olla naisia varten avioliitossa, työpaikoilla, yhteiskunnassa ja seurakunnassa vain, jos he ottavat kutsumuksensa miehuuteen ja siihen kaiken tarvittavan häneltä, joka *antaa* meille itsensä ja Henkensä yhä uudestaan sanassa ja ehtoollisissa.

Kun Jeesus etsii sanassaan miehiä ja naisia, siinä todellinen sankaruus etsii toteutumistaan meissä ja meidän kauttamme. Oletko sinä käytettävissä?

MOOSES JA PRONSSIKÄÄRME

MAILIS JANATUINEN

Neljä vuosikymmentä oli Herra ruokkinut, juottanut, vaatettanut ja varjellut kansaansa erämaassa. Mitään siltä ei ollut puuttunut. Puusta katsoen luulisi, että kansa olisi jo oppinut luottamaan Herran apuun seuraavan kriisin iskiessä. Mutta miten kävikään?

Luvattuun maahan ei ollut enää pitkä matka. Suorinta tietä perille olisi päästy parissa kuukaudessa. Sukulaiskansa Edom tukki kuitenkin tuon tien, ja israelilaiset joutuivat tekemään V-kirjaimen muotoisen kiertomatkan Horinvuorelta Akaban lahden päähän ja sieltä takaisin pohjoiseen. Tuo niin kutsuttu Araban tie kulki pitkän Itä-Afrikan hautavaajoamaa hirvittävän kuumassa ja vaikeakulkuisessa koleikossa.

Kulkijan ei sillä tiellä auttanut kuin kiivetä ylös ja laskeutua taas alen toistensa kanssa risteilevien wadien rinteitä. Juuri tuota reittiä Mooses muisteli jäähyväispuheessaan: ”Herra johdatti teidät suureen ja pelottavaan autiomaahan, joka on täynnä myrkkykäärmeitä ja skorpioneja.” (5. Moos. 8:15)

Kenen syytä tuo tuskallisen hankala loppumatka siis oli? Edomilaisten, totta kyllä. Mutta myös pilvipatsas – toisin sanoen Herra itse – oli johdattanut kansan Araban tielle. Toki Herra tietää, minne hän meitä johdattaa – silloinkin, kun hän vie meidät miltei läpipääsemättömään louhikkoon. Tällaiseen johdatukseen Israelin oli kuitenkin vaikea suostua. Matkalla kansa kävi kärsimättömäksi ja alkoi puhua Jumalaa ja Moosesta vastaan: ”Miksi te toitte meidät pois Egyptistä tänne autiomaahan kuolemaan? Täällä ei ole leipää eikä vettä. Aina vain tätä samaa kurjaa ruokaa!” (4. Moos. 21:4–5)

KÄÄRMEVITSAUS

Nyt napolisemassa oli jo uusi sukupolvi. Egyptistä yli 20-vuotiaina lähteneet purnaajat olivat kaikki kuolleet. Ei siinä näyttänyt pojasta polvi parantuneen.

Nuori väki ei osannut luetella enää Egyptin herkkuja, mutta se valitti yleisesti ruuan heikkoa tasoa. Jumalan antama manna ei sille enää kelvannut. Tuntuuko tutulta?

Herra ei jaksanut kuunnella epäuskoista napinaa, vaan lähetti kansan sekaan myrkkykäärmeitä. Seudulla, missä kulkija yleensä näkee käärmeen silloin toisen tällöin, niitä olikin yhtäkkiä joka paikka täynnä. Sekä tiellä kulkiessaan että teltassa levätessään israelilaiset joutuivat noiden inhottavien matelijoiden hyökkäysten kohteeksi. Aina ne löysivät jonkin raon, mistä luikerrella sisälle telttoihin.

Ihmisiä alkoi kuolla kuin kärpäsiä. Kaikkialta kuului kovaääninen itku ja valitus. Tässä puristi äiti kauhun vallassa syliinsä pientä lastaan, joka vetäisi kohta viimeisen henkäyksensä. Tuossa koetti aviomies pelastaa vaimoaan imemällä myrkkyyä käärmeen puremasta.

RISTIN ENNAKKOKUVA

Ei siinä muu auttanut kuin juosta välimiehen luo pyytämään apua ja esirukousta. Mooses rukoili ja saikin Herralta neuvon: ”Tee käärmeen kuva ja pane se tangon päähän. Jokainen pureman saanut, joka katsoo siihen, jää eloon.” Mooses teki pronssista käärmeen ja pani sen tangon päähän. Kun ne, joita käärmeet olivat pureet, katsoivat pronssikäärmettä, he jäivät eloon (21:8–9).

Käärme on aina muulloin Raamatussa paholaisen symboli. Tämä on ainoa kohta koko pyhässä kirjassa, jossa se onkin Jumalan Pojan ennakkokuva. Näinhän Jeesus itse sanoi: ”Niin kuin Mooses ylensi käärmeen erämaassa, niin pitää Ihmisen Poika ylennettämän, että jokaisella, joka häneen uskoo, olisi iankaikkinen elämä.” (Joh. 3:14–15)

Käärmeen kuvasta tuli siis Jeesuksen ristin ennakkokuva, tavallaan armonväline sekin. Pronssikäärmeeseenkin liittyi näet lupaus: joka katsoo sitä, se paranee. Siihen – kuten armonvälineisiin yleensä – voitiin suhtautua

kahdella tavalla: joko katsoa sitä tai olla katsomatta, joko uskoa siihen tai olla uskomatta.

SYNNIKSI TEHTY VAPAHTAJA

Mutta miten ihmeessä Jeesus voi verata itseään käärmeeseen, paholaisen symboliin? Siten, että hänet ”tehtiin synniksi”, kun hän joutui tyhjentämään kaikkien aikojen kaikkien ihmisten syntimaljan (2. Kor. 5:21). Kaatamalla itseensä koko maailman synnin myrkyä Vapahtaja valmisti koko maailmalle vastamyrkyä ”sen vanhan käärmeen” pistoa varten.

Joka ei autiomaassa halunnut uskoa näin ”helppoon” pelastukseen, se jäi telttaansa makaamaan ja kuoli. Tämä pitää paikkansa vielä tänäänkin. Joka ei suostu turvautumaan Jeesuksen antamiin armonvälineisiin, sille ei ole olemassa mitään lääkettä synnin myrkkyyneen. Tuon vanhan käärmeen, saatanan, pisto aiheuttaa hänelle toisen kuoleman eli iankaikkisen kadotuksen.

Käännä siis sinäkin, hyvä lukijani, katseesi synnin käärmeenpuremista Jumalan antamaan armonvälineeseen. Katso ristiinnaulittua Pronssikäärmettä, jonka näet Jumalan sanassa ja ehtoollisleivässä. Kiitä Jeesusta siitä, että hän suostui vaihtamaan paikkaa sinun, ”käärmeen sikiön”, kanssa, jotta sinä voisit saada osaksesi iankaikkisen elämän.

PÄÄKAUPUNKISEUDUN MIESTYÖ

≡ JUHA KEMPPAINEN

📷 KOTIALBUMISTA

Sana miestyö sopii paremmin teologin tai psykologin suuhun kuin maallikon. Pääkaupunkiseudulla miehet eivät ole niinkään työnkohteita vaan palveluntuottajia/jakajia, eli miestyö onkin enemmän palvelua, jossa miehet palvelevat toinen toistaan. Pääkaupunkiseudulla tämä palvelu voidaan jakaa kolmeen eri osaan.

I

Koinonian miesillat, joissa lyhyen hartauden jälkeen asiantuntija pitää oman asiantuntemuksensa puitteissa esitelmän. Esitelmän jälkeen on miehillä mahdollisuus keskusteluun asian tiimoilta. Erilaisia esitelmiä on ollut aina kirkkomusiikin historiasta johtajuuteen ja Israel-kysymyksistä ajankohtaisteemoihin kuten vaikkapa avio liittokysymykseen. Maallikkomiehet ovat valinneet kulloinkin teemat niiden kiinnostavuuden perusteella ja kutsuneet paikalle alan parhaimmat asiantuntijat. Illoissa on ollut mahdollista haastaa omia näkemyksiä ja esittää kysymyksiä. Tilaisuudet ovat matalan kynnyksen tilaisuuksia, jonne voi tuoda ystävänsä, sukulaisensa tai vaikkapa työkaverinsa. Tilaisuudet ovat kaikille miehille avoimia ajatuksella: ”Menkää nyt teille ja toreille ja kutsukaa häihin keitä vaan tapaatte.” (Matt. 22:9) Tilaisuuksissa tutustutaan, tullaan tutuiksi ja kutsutaan seurakunnan varsinaisiin tilaisuuksiin. Ilolla olemme huomanneet, että miesillat ovat olleet myös katalysaattorina Lähetyshiippakunnan naisten päivien synnylle.

II

Matkalla kohti aitoa miehuutta -tilaisuudet ovat seurakuntien omille miehille, joissa Kuopion seurakunnan

Juha Kemppainen

hankkiman ja suomentaman miesopetussarjan puitteissa käydään läpi kristityn miehen haasteita syvällisemmällä tasolla. Illat etenevät siten, että katsomme ensin videoalustuksen ja rustailemme muistiinpanoja, jonka jälkeen pienryhmissä keskustelemme illan aiheesta. Yleensä illan kuluessa kaikki kulta ja kimallus karisee, ja miehet voivat keskustella luottamuksellisesti ja avoimesti omista kristityn miehen kasvun haasteista. Tavoitteena illoilla voisi olla vaikkapa ajatus publikaanista, joka saapui temppeliin ruokoilemaan, löi rintaansa ja totesi katse maahan luotuna: ”Jumala, ole minulle syntiselle armollinen!” ja kuulla Jeesuksen lohdutus: ”Minä sanon teille: hän lähti kotiinsa vanhurskaana, tuo toinen ei. Jokainen, joka itsensä korottaa, alennetaan, mutta joka

itsensä alentaa, se korotetaan.” (Luuk. 18: 9-14) Parhaimmillaan illat ovat vertaistuki-iltoja, jossa miehet haastavat ja auttavat toinen toistaan ymmärtämään kristityn miehen elämää.

III

Kaikkein tärkeintä on kuitenkin jokasunnuntainen messu, jossa miespastori saarnaa ja jakaa ehtoollisen. Jokainen mies saa polvistua alttarin eteen ja nauttia Kristuksen ruumiin ja veren sekä saada syntinsä anteeksi. Miehet voivat niin pystyessään tuoda itsensä lisäksi messuun vaimonsa, lapsensa ja ystävänsä. Näin tehdessään toteutuu ajatus: jumalanpalvelus elämäksi, seurakunta kodiksi.

Loppujen lopuksi oli pääkaupunkiseudun Lähetyshiippakunnan miestyö tulevaisuudessa mitä tahansa, ainoa mies, jota kannattaa kuunnella ja seurata on Herramme Jeesus Kristus. Siihen kulminoituu koko kristikunnan todellinen ja aito miestyö. ”Jeesus vastasi: ”Mitä se sinulle kuuluu, vaikka tahtoisin hänen jäävän tänne aina siihen asti kun tulen? Seuraa sinä minua.”” (Joh. 21:22)

UUSI ÄITIYSLAKI VIE LAPSELTA OIKEUDEN ISÄÄN

✍ JYRKI ANTTONEN

Viime viikolla hyväksyttiin eduskunnassa äitiyslaki, jota sovelletaan äitiyden toteamiseen ja vahvistamiseen sekä äitiyden kumoamiseen. Lain 2 § on otsikoitu ”Äitiyden toteaminen synnyttämisen perusteella” ja siinä säädetään, että ”lapsen äiti on se, joka on synnyttänyt lapsen”. Tämä onkin ainoa säännös, joka koskee lapsen synnyttäneen äidin äitiyttä.

Toinen äiti voidaan 3 §:n mukaan vahvistaa hedelmöityshoitoon suostumisen perusteella. Valtaosa lain säännöksistä onkin tällaisen äitiyden tunnustamiseen, vahvistamiseen ja kumoamiseen liittyviä säännöksiä.

ISYYDEN VAHVISTAMISEN MAHDOLLISUUS POISTUU

Äitiyslain hyväksyminen tarkoittaa sitä, että hedelmöityshoidolla alkuunsa saaneen naisparin lapsella voi olla kaksi äitiä, mutta lapselle ei voida koskaan enää vahvistaa isää. Ei vaikka biologinen äiti, isä ja lapsi itse sitä myöhemmin haluaisivat ja vaikka toista äitiä ei lapselle jostain syystä vahvistettaisikaan.

Lapsen isyyden vahvistamisen pois-sulkeminen kokonaan poikkeaa jyrkästi isyyslain keskeisimmistä periaatteista ja on vallitsevan oikeuskäytännön sekä perustuslain 6 §:n 3 momentissa turvatun lapsen tasa-arvoisen kohtelun vastaista. Lisäksi äitiyslaki säädettiin tavallisen lain säätämisjärjestyksessä, vaikka voidaan perustellusti kysyä, onko eduskunnalla valtaa edes perustuslain säätämisjärjestyksessä lakisääteisen isätyömyyden säätämiseen.

Vuoden 2006 hedelmöityshoitolaissa voitiin hedelmöityshoitoon suostumuksen antanut mies tai aviomies vahvistaa lapsen isäksi. Tämä siis myös niissä tapauksissa, joissa on käytetty vieraan miehen siittiöitä. Samalla mahdollistettiin hedelmöityshoito myös yksinäiselle naiselle, jolloin isyytlakiin säädettiin ikään kuin takaporttina mahdollisuus lapsen isyyden vahvistamiseen yhteisymmärryksessä äidin kanssa joko hedelmöityshoitoa ennen **tai sen jälkeen** annetun suostumuksen perusteella.

Nykyinen hedelmöityshoitolaki ei tunne naispareille annettuja hedelmöityshoitoja. Naisparien kohdalla hedelmöityshoitotapauksissa on isyyden vahvistaminen ollut mahdollista sen vuoksi, koska äiti rinnastetaan yksinäiseen naiseen. Nyt kun äitiyslain myötä muutetaan myös hedelmöityshoitolaikia siten, että edellä kuvattu takaportti isyyksiläistä poistuu, lopputuloksena on, että lapselle ei ole mahdollista vahvistaa enää koskaan isää.

LAKI ON JO LÄHTÖKOHDILTAAN RISTIRIITAINEN

Äitiyslaki tuli eduskuntaan kansalaisaloitteena. Sitä kampanjoitiin niin, että se ei voi viedä edes teoriassa isää lapselta, mikä ei pidä paikkaansa. Lisäksi vedottiin siihen, että Pohjoismaissa ja monessa Länsi-Euroopan maassa olisi vastaava lainsäädäntö. Näin asia ei myöskään ole, sillä muualla maailmassa ei ole säädetty erillistä äitiyslakia eikä lapselle vahvisteta naisparien hedelmöityshoitotapauksissa toista äitiä vaan oheishuoltaja, jonka nimike on ”vanhempi” tai ”kanssaäiti”.

Jos arvioi tätä lainsäädäntöprosessia, niin kovin korkeaa arvosanaa ei tällaisesta voida antaa, kun riittävä kannatus saadaan virheellisellä kampanjoinnilla ja laki on jo lähtökohdiltaan ristiriitainen siihen nähden, että sen piti olla toissijainen suhteessa isyytlakiin. Myös äitiyslain suhde perustuslakiin jätettiin lapsen oikeuksien

osalta selvittämättä, mikä osaltaan vaikutti siihen, että laki säädettiin virheellisessä lainsäätämismenettelyssä. Lisäksi voidaan kysyä, oliko tarpeen muuttaa äitiyden käsite, että saataisiin näissä tapauksissa lapselle toinen juridinen vanhempi.

RAAMATTU EI OPETA OLEMAAN HILJAA

Sitäkin olen ihmetellyt, miksi kristityt ovat olleet tästä kovin hiljaa. Esim. ev.lut. kirkko tai muutkaan kirkkokunnat eivät ole lausuneet lakihankkeesta sanaakaan. Puhumattakaan julkisesta keskustelusta. Onko neljännen käskyn merkitys muuttunut vain esivaltaan liittyväksi, tosin sekin väärin ymmärrettynä? Eihän Raamattu tällaiseen kuuliaisuuteen opeta.

Kun Suomessa säädettiin vuonna 1945 Neuvostoliiton painostuksesta sotasyllisyyslaki, joka taannehtivana rikoslakina oli vastoin länsimaisen oikeusjärjestelmän keskeisimpiä periaatteita, valmisteluvaiheessa pyydettiin lausunto Helsingin yliopiston oikeustieteelliseltä tiedekunnalta. Eräs professori, joka vastusti hanketta, kirjoitti omaan lausuntoonsa, että vaikka eduskunnalla on ylin lainsäädäntövalta, eduskunta ei ole omnipotentti eli kaikkivaltias.

Tästä tulisi meidän esivaltaa muistuttaa. Samoin siitä, että myös esivaltaa sitoo sille hyväksytyt menettelytapasäännöt.

”MINÄ OLEN HYVÄ PAIMEN”

≡ JUKKA PERANTO

📷 MUSEO DE ALMERIA / WIKIMEDIA COMMONS

Edellisessä Minä olen -sarjan osassa käsiteltiin Jeesuksen opetusta itsestään lammasten porttina. Ainoastaan Jeesuksen kautta käydään hänen laumaansa sisälle ja ainoastaan Jeesuksen kautta lauma pääsee vihreille laitumille. Lauman hajottajat ja Jeesuksen vastustajat kiertävät portin kaukaa ja livahtavat muualta sisään. He tulevat tappamaan ja varastamaan.

JUMALA ON PAIMEN VANHASSA TESTAMENTISSA

Jeesuksen puhe lampaista, lammasten portista sekä lammastarhaan pyrkivistä varkaista jatkuu opetuksella hyvästä paimenesta. Vaihtamalla näkökulmaa lammasten portista lammasten paimeneen Jeesus on luonut vertauskuvan, joka on puhuttellut suuresti ensimmäisiä kristittyjä sukupolvia. Yksi tunnettu tapa kuvata Jeesusta katakombien seinämaalauksissa oli maalata hänet paimeneksi, joka kantaa harteillaan karitsaa. Ja edelleen kuva paimenesta ja lampaasta löytyy monesta hengellisestä laulusta ja maalauksesta.

Vertauskuva laumastaan huolehtivasta paimenesta on tuttu jo Vanhasta testamentista. Kukapa ei olisi kuullut paimenpsalmin sanoja: ”Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu.” (Ps. 23:1). Paimenesta kuninkaaksi asetettu Daavid tietää, mistä hän puhuu, kun hän puhuu Jumalasta paimenena. Kuin hyvä paimen Jumala pitää huolen omistaan. Hän johdattaa laumaansa, suojelee ja ruokkii sitä ja vie lopulta perille viheriäisille niityille. Samalla tavalla Jumalasta puhutaan muuallakin psalmeissa sekä profeettojen julistuksessa.

Puhuttuaan niistä, jotka tulevat lauman keskelle tappamaan ja tuhoamaan, Jeesus asettaa heidän vastakohdakseen itsensä. Hän on paitsi laumansa portti myös sen hyvä paimen. Eikä mikä

tahansa hyvä paimen, vaan *se* hyvä paimen (Joh. 10:11). Hän on se sama hyvä paimen, josta paimenpsalmi ja muut psalmit kertovat ja jota profeetat julistivat. Jeesus on Israelin hyvä paimen, hän joka kaitsee ja suojelee omaa laumaansa. Toisin kuin palkkapaimenet, jotka paimentavat muiden laumoja, Jeesus itse paimentaa omiaan, eikä hän vaarankaan hetkellä luovu lampaistaan. Laumansa oikeana paimenena hän antaa henkensä lampaittensa puolesta.

SUDELTALAMPAITTAAN SUOJELEVA PAIMEN

Kiiltokuvamaiset maalaukset, joissa valkoisiin pukeutunut parrakas mies kantaa pientä karitsaa olallaan tai sylissään, on helppo kenen tahansa tunnistaa kuvaksi Jeesuksesta. Jeesuksen puhe hyvästä paimenesta vaatii meitä kuitenkin korjaamaan mielemme kiiltokuvia. Kuva puhtaissa vaatteissa kulkevasta iloisesta paimenesta sopii ennemmin Jeesuksen opetuksen palkkapaimenen kuvaksi. Sellainen huolehtii laumasta niin pitkään, kun kaikki

on hyvin. Mutta kun vaara kohtaa ja on aika liata kädet (ja vaatteet) ja ryhtyä tositoimiin lauman puolesta, palkkapaimen poistuu paikalta vahingoittumattomana.

Hyvä paimen sen sijaan jää puolustamaan laumaa ja pitämään sudet loitolla. Jos opetus hyvästä paimenesta puetaan oikeaksi kuvaksi, täytyy puhtaat, valkeat vaatteet ja suloinen sylikaritsa vaihtaa rikkiraadeltuun ja veriseen asuun ja paimenensa selän takana pelkäävään lammasslaumaan. Eikä kuvasta tule unohtaa tuota vaarallista sutta, joka hampaat paljastettuina hyökkää sen ja lampaiden välissä olevan paimenen kimppuun. ”Minä annan henkeni lammasten edestä”, sanoo hyvä paimen.

KUOLEMAAN ASTI UHRAUTUVA PAIMEN

Tämä vertauskuva muuttui todeksi, kun Jeesus pitkänäperjantaina ristiin-naulittiin. Hyvänä paimenena hän ei väistänyt eikä lähtenyt pakoan, vaan verta vuotaen ja suurta kipua kärsien hän antoi henkensä lampaittensa puolesta.

Jeesus ei kuitenkaan opeta olevansa hyvä paimen ainoastaan Israelille, vaan myös muille kansoille. ”Minulla on myös muita lampaita, jotka eivät ole tästä lammastarhasta; myös niitä tulee minun johdattaa, ja ne saavat kuulla minun ääneni, ja on oleva yksi lauma ja yksi paimen.” (Joh. 10:16) Siksi ilosanoma Jeesuksesta, hänen ristinkuolemastaan ja ylösnousemuksesta vietiin pakanoidenkin luokse. Ja niin meidätkin on liitetty Jeesuksen laumaan – sen hyvän paimenen laumaan, joka johdattaa täällä ajassa laumaansa turvallisesti läpi pimeän laakson taivaan viheriäisille niityille ja virvoittaville vesille.

DEN KRISTNA TRON STÅR OCH FALLER MED KRISTI UPPSTÅNDELSE

≡ PATRIK SAVIARO

Om Jesus inte uppstod från de döda är vår tro värdelös, ja var och en som förtröstar på Kristus är den mest beklagansvärda ifall han inte uppstått från de döda. Så skriver aposteln Paulus i 1 Kor 15:12-19. Om Jesus inte uppstod från de döda är hela den kristna tron en stor lögn som rasar samman och med den även vårt hopp inför döden. Det hjälper inte hur mycket man än tror, om det man tror och förtröstar på är en lögn. Även icke kristna litar till sina gudar, till avgudar av olika slag som inte kan hjälpa. Och om Jesus inte uppstod från döden är vi alla i samma situation som de som förtröstar på avgudar, d.v.s. fortfarande kvar i våra synder utan förlåtelse och utan hopp. Därför kan vi säga att den kristna tron verkligen står och faller med Kristi uppståndelse.

Hur vet vi då att Jesus har uppstått, att det inte enbart är en vacker saga, en legend eller rent av en konspiration? Kan vi vara säkra på att vi har rätt, och hur ska vi bemöta icke-kristnas argument och påståenden, eller våra egna tvivel?

DEN TOMMA GRAVEN ÄR ETT FAKTUM, MEN VAD ÄR DET SOM HÄNDE?

Vi kan i evangelierna läsa om hur Jesus blev korsfäst att han begravdes och uppstod från de döda och att hans lärjungar såg honom uppstånden. Vi kan också läsa om hur överstepräster som vägrar att tro på Jesus sprider ut en lögn om att Jesu lärjungar kom och stal kroppen ur graven.

Vad kan vi då dra för slutsatser från evangelierna? Vi kan konstatera att evangelierna är ögonvitnesskildringar nertecknade av apostlarna eller de personer som stod apostlarna mycket nära

och de är nertecknade väldigt nära den faktiska händelsen i tiden. Det finns alltså inte tid för legendbildning, plus att vem som helst kunde kolla med de namngivna vittnena om allt stämmer. Paulus nämner över femhundra vittnen i 1 Kor 15. Evangelisterna ger noggranna vittnesmål och skriver detaljerat med fakta, om namn, geografi och historiska fixpunkter som vi kan kolla upp även idag och se att de stämmer med verkligheten. Där finns vittnesmål om tillkortakommanden hos lärjungarna vilket tyder på att texten är sann och inte förskönad eller utbroderad.

Vi kan se att evangelisterna skriver noggrant om hur det gick till när Jesus korsfästes och om hans uppståndelse. Deras beskrivning av en romersk korsfästelse stämmer överens med vad vi vet från övriga källor om korsfästelse.

Här kommer ibland som argument mot uppståndelsen att Jesus inte dog på korset utan endast fejkade eller var skendöd. Vi ska minnas att de romare som skötte korsfästelsen var experter på sitt område, de visste skillnad på en levande och en död och de ansvarade med sina egna liv för att den dödsdömda verkligen blev avrättad. Vi kan läsa om hur den ena soldaten stack ett spjut i sidan på Jesus för att dubbelkolla att han verkligen var död. Om Jesus fejkade sin död kommer frågan hur han skulle ha kunnat flytta stenen från graven och övermanna vakterna, och hur skulle han som halvdöd ha lyckats övertyga lärjungarna om att han uppstått och besegrat döden? Vi kan alltså utan tvivel konstatera att Jesus dog på korset.

TRE VANLIGA BORTFÖRKLARINGAR TILL EVANGELIERNAS VITNESMÅL

Det första är hallucinationer, man hävdar att lärjungarna saknade Jesus så mycket och var så övertygade om hans gudom att de trodde att de såg honom uppstånden. Några enkla fakta slår direkt hål på den förklaringen. För det första, var är Jesu kropp? Om han inte uppstod så kan vi fråga varför överstepräster inte plockade fram Jesu kropp och bevisade att han var död. För det andra är hallucinationer individuella, två personer som hallucinerar ser inte samma sak. För det tredje, en hallucination åter inte och man kan inte vidröra den, inte heller varar en och samma hallucination i fyrtio dagar.

Det andra argumentet som även överstepräster använde var att någon stall kroppen. Vem stal den i så fall? Romarna? De hade möjlighet men inget motiv, de önskade fred i landet och det sista de behövde var en orsak till uppror. Hade de stulit kroppen kunde de plockat fram den när de ville kväsa de kristna. Överstepräster och deras hop? De hade precis fått Jesus korsfäst och ifall de stulit kroppen kunde de enkelt ha plockat fram den för att få tyst på lärjungarna.

Lärjungarna? De ger sitt liv för den kristna tron, man lider inte och ger sitt liv för något man vet är lögn. Vi kan konstatera att ingen stal kroppen.

Det tredje argumentet som förekommer är att lärjungarna gick till fel grav. Men då uppstår frågan vem visade sig för lärjungarna och varför plockade inte överstepräster fram Jesu kropp? Alla motargumenten faller platt när vi ser på de fakta vi har, kvar blir evangeliernas vittnesmål. Jesus har försonat vår synd och övervunnit döden när han uppstod från de döda!

VIKTIGT ATT HA ETT TRYGGT ANDLIGT HEM - INTERVJU MED JOHN LASÉN

OTTO GRANLUND ANNETTE GRANLUND

Den som kommer i god till kyrkan för att delta i S:t Immanuels lutherska församlings högmässa kan lägga märke till att där finns ett antal trogna medarbetare som var och en gör sin andel för att möjliggöra gudstjänstfirandet. Framme vid altaret sitter en man som placerar siffror på psalmtavlan – det är i vanliga fall John Laséns uppgift. Men vad är han för en man och hur har han hittat till församlingen?

UPPVÄXT OCH TILLVÄXT I TRON

John är uppväxt i Purmo, ungefär hundra kilometer nordöst om Vasa. Tron fanns med i bilden ända från början.

– Min mor hade evangelisk bakgrund, och vi brukade besöka Emaus bönehus i Purmo, säger John.

Den evangeliska rörelsen kom därför redan tidigt att vara av stor betydelse för John. Han poängterar dock att tiden på Evangeliska folkhögskolan i Vasa i början av 1950-talet var avgörande för honom.

– Den tro som planterats redan som barn fick växa till under min tid i folkhögskolan. Då var pastor Johannes Kronlund rektor för skolan, och hans undervisning var speciellt viktig för mig, konstaterar John.

Efter folkhögskolan kom John att få en teknisk utbildning, varefter han arbetade som byggmästare fram till pensioneringen. Han fann också sin hustru Britta inom den evangeliska rörelsen, och som fortsättningsvis står vid hans sida. Tillsammans har de fyra döttrar, barnbarn och barnbarnsbarn.

Vid sidan om arbetet och familjelivet har John också haft flera andra ansvarsuppgifter, så gott som allt inom den evangeliska rörelsen, så väl i olika styrelser och arbetsgrupper som i praktiska uppgifter, samt folkhögskolan. I

lokalförsamlingen har han också varit engagerad.

VÄGEN TILL MISSIONSSTIFTET

Men hur kommer det sig att John kom till S:t Immanuels lutherska församling? På vägen dit fick John uppleva många saker.

– Allting förändrades i och med ämbetsreformen, säger John.

När folkkyrkan bestämde sig för att öppna ordets ämbete för kvinnor var John ordförande för SLEF:s lokalavdelning i Vasa. Han berättar att det fanns planer på att börja ordna regelbundna gudstjänster i Evangeliföreningens regi och utrymmen, men planerna gick inte att förverkliga.

– Lokalförsamlingens kyrkoherde var positivt inställd, men församlingsrådet satte sig på tvären. Då ville inte heller SLEF:s styrelse gå vidare med planerna, konstaterar John.

Något senare var John med och grundade Föreningen Logos i Österbotten, som också införskaffade en lokal som gjordes om till kyrkorum. Målet var att börja ordna gudstjänster, vilket man också gjorde. Men åsikterna om hur man skulle gå vidare var delade. Omkring den här tiden kom John i kontakt med Missionsstiftets församling i Jakobstad.

– Jag besökte gudstjänsten i Jakobstad, där jag mötte pastor Patrik Saviaro. Jag frågade om det vore möjligt att sätta igång med gudstjänster också i Vasa, säger John.

Verksamheten kom igång år 2013, då det hölls en föreläsningsserie om kyrkans sju kännetecken. Högmässorna kom i gång året därpå, då de ordnades ungefär varannan söndag. Församlingen organiserades år 2016, och från och med 2017 har man haft gudstjänst så gott som varje söndag.

TRYGGT MED REGELBUNDET GUDSTJÄNSTLIV

Också i den nybildade församlingen har John burit ansvar, bland annat som styrelsemedlem. Men vad tycker han att är extra bra med församlingen?

– För en kristen är det enda rätta elementet en församling, det verkliga livselixiret. Så har det varit från kristendomens början och så är det än idag. Det känns väldigt tryggt, och det är en stor nåd och välsignelse, att varje söndag ha tillgång till en församling där Guds ord förkunnas rent och klart och sakramenten rätt förvaltas, konstaterar John.

Gärna skulle John också se att allt flera, också i Svenskfinland, fick ta del av den gåva som han fått ta emot i och med Missionsstiftets församling i Vasa. Därför ger han ett råd till alla dem som funderar på vägen framåt:

– Det är viktigt att ha ett gott spår att hålla sig till, att ha ett tryggt andligt hem, en församling. Sök dig därför till någon av Missionsstiftets församlingar!

MERI-LAPISSA MESSUYHTEISÖSTÄ SEURAKUNNAKSI

📷 ULLA SIPOLA

Kaikella on määräaika, ja aikansa on joka asialla tai-vaan alla. Ensimmäisenä paastonajan sunnuntaina 18.2.2018 oli uuden seurakunnan aika syntyä; Meri-Lapissa toiminut messuyhteisö järjestäytyi seurakunnaksi. Se sai nimekseen Vapahtajan luterilainen seurakunta.

HYVÄT EDELLYTYKSET JÄRJESTÄYTYMISELLE

Edellytykset seurakunnan syntymiselle ovat jo pitkään olleet hyvät. Stefanoksen luterilaisen seurakunnan paimen Antti Leinonen Rovaniemeltä sekä muutama muukin pastori on parin vuoden ajan toimittanut messut. Väkeä on yleensä ollut 20-35 henkilöä, joskus vähän vähemmän, joskus enemmänkin. Vapaaehtoiset suntiot, kanttorit, pyhäkoulunopettajat ja kirkkokahvittajat toimivat jo rutinoituneesti. Oma kap-peli sopivassa vuokrahuoneistossa antaa mahdollisuudet järjestää tilaisuu-det täysin oman aikataulun mukaan, ja taloudellista kannatustakin on ollut riittävästi. Silti seurakunnan syntymi-nen on odottanut itseään.

Tammikuussa käynnistyi uuden-laisella määrätietoisuudella keskus-telu, voisiko seurakunta järjestäytyä. Yhtenä isona kysymyksenä on tuntu-nut olevan nimi. Tammikuisen mes-sun kirkkokahveilla avattiin ideointi nimestä. Lista ehdotuksista saatiinkin aikaan. Sitten alettiin etsiä sopivaa päivää järjestäytymiskokoukselle. Mahdollisista päivämääristä valittiin se, joka oli lähimpänä. Tuntui, että nyt ei enää viivytellä.

YKSI NIMI YLITSE MUIDEN

Järjestäytymiskokouksen lähestyessä odotus tiivistyi. Kirkkovuodessa ko-kouspäivä sattui 1. paastonajan sun-nuntauille. Messun tekstit Jeesuksesta, kiusausten voittajasta ja toisaalta

Vapahtajan luterilainen seurakunta kokoontuu kolmena sunnuntai-na neljästä klo 16 osoitteessa Vajokkaantie 6, Keminmaa.

ihmisistä, jotka lankeavat kiusauksiin, puhuttelivat messuväkeä. Tarvitsemme Vapahtajaa joka päivä.

Messun jälkeen kirkkosali järjestettiin kokousta varten. Jumalanpalvelusväki siirtyi kirkko-kahveille odottelevan ja tunnusteleval-tunnelman vallitessa. Tämä vartin tau-ko tuntui kovin pitkältä, ja kun oltiin valmiit aloittamaan, näyttivät kokouk-sen vajaa 20 osanottajaa vielä siirtyvän verkkaisesti paikalle. Puheenjohtaja avasi kokouksen. Kohta oltiin ni-men valinnassa. Kolme ehdotusta perusteluineen tuli esiin. Päätettiin äänestää kaksi kierrosta. Äänestys oli mielenkiintoinen. Selkeästi yksi kolmesta ehdotuksesta jäi jälkeen

ja kaksi muuta saivat yhtä paljon ääniä. Nyt vielä rukoilimme hetken. Toinen äänestyskierros oli vakuuttava. Kaikki äänet annettiin ehdotukselle Vapahtajan luterilainen seurakunta. Vähän hämmästyneinä katselimme toisiamme. Nyt oli helppo jatkaa.

Seurakunnan säännöt, seurakunta-neuvoston valinta, pastoriin kutsuminen ja muut tarvittavat päätökset tehtiin nopeasti. Perustajajäsenet allekirjoit-tivat perustamiskirjan. Seurakunta oli syntynyt. Kiitos Jumalalle. Kaiken hän on tehnyt kauniisti aikansa, myös iankaikkisuuden hän on pannut heidän sydämiinsä.

Tämä on kirjoitettu siksi, että te uskoisitte Jeesuksen olevan Kristus, Jumalan Poika, ja että teillä, kun uskotte, olisi elämä hänen nimensä tähden. – Joh. 20:31

Huomaan usein katselevani asioita ja tapahtumia ikäänkuin sivustakatsojana. Mielenkiintoista, mutta onkohan näkemälläni, kuulemallani ja lukemallani mitään kosketuskohtaa elämäni. Monesti huomaan jääväni tarkoituksellisesti sivustakatsojaksi. Samaan on minun helppo sortua Raamattua lukiessani, mutta Raamattua lukiessani ymmärän, että lukemani koskee myös minua.

Tämä-sana viittaa kaikkeen, mitä apostoli Johannes oli kirjoittanut edellä. Hän ei kirjoittanut tapahtumista vain siksi, että jälkipolvet saisivat tietää, mitä kaikkea Jeesus teki maanpäällisen elämänsä aikana. Apostoli Johanneksella oli myös päämäärä, miksi hän kirjoitti sen, minkä kirjoitti. Hän itse sai olla Jeesuksen, Vapahtajamme, seurassa ja opetuksessa yli kolmen vuoden ajan. Nähty, kuultu ja koettu tuli välittää seuraaville sukupolville.

Kirjoitettu. Jumalan sana on kirjoitettu meitä varten, koska niin helposti unohdamme todellisen elämän lähteen. Vapahtajamme sanat tähdentävät tämä: "On kirjoitettu: 'Ei ihminen elä ainoastaan leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka lähtee Jumalan suusta.'" (Matt. 4:4) Ilman häntä ja hänen sanojaan meillä ei ole elämää ja eksymme. "Minä olen tie, totuus ja elämä. Ei kukaan pääse Isän luo muuten kuin minun kauttani." (Joh. 14:6)

Uskoisitte. Usko elävään Vapahtajaan ei ole koskaan syntynyt ihmisen omilla päätöksillä tai mietiskelyllä, vaan yksin Jumalan aloitteesta: "Hän tuli omaan maailmaansa, mutta hänen omansa eivät ottaneet häntä vastaan. Mutta kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi oikeuden tulla Jumalan lapsiksi, kaikille, jotka uskovat häneen. He eivät ole syntyneet verestä, eivät ruumiin halusta, eivät miehen tahdosta, vaan Jumalasta. Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme. Me saimme katsella hänen kirkkauttaan, kirkkautta, jonka Isä ainoalle Pojalle antaa. Hän oli täynnä armoa ja totuutta. (Joh. 1:11-14)

Jeesus on Kristus, Jumalan Poika ja täynnä armoa ja totuutta sinua ja minua kohtaan. Hän otti kantaakseen meidän kaikki pahat tekemme, ajatuksemme ja laiminlyöntimme pelastaakseen meidät iankaikkiselta kadotukselta. Hän kärsi tuomion ristillä puolestamme. Hän nousi kuolleista esikoisena, jotta mekin nousimme kerran kuolleista iankaikkiseen elämään. Jopa minäkin, joka kuvittelin olevani vain evankeliumin sivustakatsoja.

Hänen nimensä tähden meillä on syntien anteeksiantamus ja iankaikkinen elämä. "Minä olen portti. Se, joka tulee sisään minun kauttani, pelastuu." (Joh. 10:9)

Juha Santala

ODOTUKSET TÄYTTYIVÄT FORSSASSA

✍️ MARIA RAUTAVUORI 📷 TEINISTEN KOTIALBUMI

Auringonpaiste ja pakkasen saattelivat messuvieraat sisään Forssan uuteen jumalanpalvelusyhteisöön helmikuisena sunnuntai-iltapäivänä. Vieraita oli paikallisen adventtikirkon eteisaulassa ottamassa vastaan Jukka Teininen, jonka valoisa olemus ja lämmin kädenpuristus toivottivat jokaisen sydämellisesti tervetulleeksi. Päivä oli monien odotusten täyttymys - alkamassa oli Forssan ensimmäinen Lähetysshiippakunnan messu.

RAKAS MESSU

Luterilainen ehtoollisjumalanpalvelus on ollut kauan rakas Jukka Teiniselle. Hän sai 80 vuotta sitten syntyä uskovaan perheeseen, käydä Saima-äidin pitämässä pyhäkoulussa, laulaa kirkokokuorossa ja otella Emil-isän kanssa Raamatun tiedoista.

- Sitten kävi niin, että maailma vei minut syntiselle tielle, Jukka kertoo.

Jumala kuitenkin piti kiinni tuhlaja-pojastaan, ja Jukka sai palata kasteen armoon.

- Armon kirkastuminen tapahtui ihan tavallisessa messussa, synnintunnustuksessa ja synninpäästön sanoissa.

VASTATUULESSA

Jukka kertoo kaivanneensa jo vuosikausien ajan Forssaan oikein toimitettua messua, jossa voisi nauttia Pyhän Hengen antamasta sanan ja ehtoollisen siunauksesta. Hän on tehnyt useita yrityksiä saadaakseen kaipuunsa täyttymään, mutta yritykset ovat kaatuneet vastustukseen.

- Joka tosissansa ottaa vastaan Jumalan sanan, joutuu vastatuuleen.

Jukka ja Anja Teininen viettävät tänä vuonna timanttihääpäivää. He ovat löytäneet mukaan Lähetysshiippakunnan toimintaan Forssassa.

Sanoisin, että olen joutunut paljon ihan myrskyihinkin, Jukka toteaa.

Eräs myrsky oli sydämen kammiovärinä, joka johti sydäntoiminnan pysähtymiseen 12 vuotta sitten. Yleensä kammiovärinää seuraa menehtyminen tai nopea aivokuolema, mutta Jukan kohdalla Jumalalla oli toisenlaiset suunnitelmat.

- Jumala oli edeltä sijoittanut vaipaalla olevan ambulanssimiehistön aivan naapuriin, ja he olivat hetkessä paikalla elvyttämässä minua. Sain todeta, kuinka ”Herran silmät tarkkaavat kaikkea maata, että hän voimakkaasti auttaa niitä, jotka ovat ehyellä sydämellä antautuneet hänelle”. (2. Aik. 16:9)

PALJON OIS AIHETTA LAPSELLA KIITTÄÄ

Jukka Teininen kertoo tulleen runnelluksi Jobin tavoin, mutta hän on monista kipeistä kokemuksistaan huolimatta säilynyt kiittollisena.

- Elämäni on ollut elämisen arvoista, varsinkin kun on ollut pitkäaikainen tuki puolisoissani, hän iloitsee.

Jukka saa viettää Anja-vaimon kanssa tänä vuonna timanttihääpäivää. Hän siteeraa Lutheria:

- Vaikka katselisin maailman kaikkia naisia, ei heissä ole yhtäkään, josta voisin iloisin omintunnon kerskata niin kuin omastani näin: Tämän Jumala on lahjoittanut ja antanut syliini. Tiedän, että hänelle ja kaikille enkeleille on hyvin mieluista, että uskollisesti rakastaen pysyn hänessä.

Anja on paitsi rakastava vaimo, myös taitava emäntä. Messukahveilla kiiteltiin Anjan käsissä syntyneitä pullia ja mehevää kakkua. Myös jumalanpalveluksen anti oli kahvittelijoiden puheenaiheena. Lähetysshiippakunnan toimintaan ensimmäistä kertaa osallistuvaa ihastutti messun kiireettömyys, ja konkari arvosti pastori Harri Lammin pitämän saarnan perusteellisuutta sekä oikeisiin asioihin keskittymistä. Kodikkuus ja yhteisöllisyys olivat nekin tehneet vaikutuksen messuväkeen.

Moni rukous on saanut vastauksen Forssan messuyhteisön syntymisen myötä. Tarkoituksena on viettää messuja kerran kuukaudessa elokuuhun saakka - ja sen jälkeen Jumalan hyvän suunnitelman mukaan.